

Sygn. akt III CSK 224/15

POSTANOWIENIE

Dnia 30 października 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wojciech Katner

w sprawie z powództwa T. B. i B. B.
przeciwko Wspólnocie Mieszkaniowej Nieruchomości
przy R. [...] w K.
o uchylenie uchwały,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 października 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Krakowie
z dnia 20 stycznia 2015 r., sygn. akt I ACa 1521/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 20 stycznia 2015 r. Sąd Apelacyjny w Krakowie oddalił apelację strony pozwanej Wspólnoty Mieszkaniowej Nieruchomości przy R. [...] w K. od wyroku Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 26 czerwca 2014 r., mocą którego uwzględnione zostało powództwo T. B. i B. B. i uchylił uchwałę pozwanej w zakresie, w jakim nałożyła na członków Wspólnoty Mieszkaniowej proporcjonalnie do udziałów obowiązek ponoszenia opłaty z tytułu ochrony fizycznej nieruchomości i zasądził koszty postępowania. Uwzględnienie powództwa nastąpiło na podstawie art. 25 ustawy o własności lokali. Ustalenia faktyczne i ocenę prawną Sądu pierwszej instancji przyjął za uzasadnione Sąd Apelacyjny.

W skardze kasacyjnej pozwana zarzuciła Sądowi Apelacyjnemu w zaskarżonym wyroku naruszenie przepisów prawa materialnego, tj. art. 12 ust. 3 ustawy z dnia 24 czerwca 1994 r. o własności lokali przez niewykazanie wystąpienia w sprawie przesłanki „uzasadnienia sposobu korzystania” z nieruchomości, który to sposób miałby wpływ na zwiększenie obciążenia wobec właścicieli lokali użytkowych z tytułu opłat za ochronę mienia. Naruszenie przepisów postępowania dotyczy art. 233 § 1 w związku z art. 303 k.p.c. oraz art. 292 k.p.c. Skarżąca wniosła o przyjęcie skargi do rozpoznania, a następnie uchylenie w całości zaskarżonego wyroku oraz wyroku Sądu pierwszej instancji i przekazanie mu sprawy do ponownego rozpoznania, a także zasądzenia kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna nie mogła zostać przyjęta do rozpoznania ze względu na nie spełnienie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania pozwana najpierw zapowiedziała, że skarga wynika z potrzeby wykładni przepisów prawa wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów oraz że skarga jest oczywiście uzasadniona. Potem w uzasadnieniu wniosku pojawiło się istotne zagadnienie prawne odnoszące się do tego, czy właściwe było przyjęcie przez Sąd Apelacyjny a priori, że lokal użytkowy jest ze swej natury miejsce narażonym na dotkliwsze

skutki ewentualnych czynów zabronionych skierowanych przeciwko mieniu, przez co właściciele powinni ponosić wyższą opłatę za usługi związane z ochroną mienia niż właściciele lokali mieszkalnych. W rezultacie więc uzasadnienie wniosku stało się niespójne z podstawami wskazanymi w treści wniosku. Można przyjąć, że autor wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania równocześnie z uwagi na występujące w niej istotne zagadnienie prawne, rozbieżności w orzecznictwie oraz oczywistą zasadność skargi. W treści uzasadnienia zakresy tych przesłanek nie zostały jednak w żaden sposób od siebie oddzielone. Zasadnicza część wyводу skarżącego zdaje się wskazywać, że skupił się on przede wszystkim na oczywistej zasadności skargi (jego wywód bowiem sprowadza się w znacznej mierze do polemiki ze stanowiskiem bronionym w zaskarżonym wyroku Sądu drugiej instancji). Równocześnie jednak, w ramach tej argumentacji sformułował twierdzenia, które zasugerowały wskazanie na pozostałe dwie przesłanki.

Skonstruowanie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie są z oczywistych przyczyn wadliwe. Pomijając fakt niewielkiej czytelności wyводу i trudności w powiązaniu go z samą treścią wniosku, bez wątpienia nie jest możliwe równoczesne traktowanie tej samej kwestii (w tym wypadku sposobu rozliczeń pomiędzy członkami wspólnoty mieszkaniowej) jako podstawy oczywistej zasadności skargi (a więc zasadności ewidentnej, możliwej do stwierdzenia już na pierwszy rzut oka) oraz punktu oparcia dla przesłanek z art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 2 k.p.c. - które ze swojej istoty zakładają istnienie kwestii o problemowym i niejednoznacznym charakterze, wymagającej wyjaśnień Sądu Najwyższego w ramach rozpoznania skargi kasacyjnej. Formując w ten sposób wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie skarżący popada zatem w logiczną sprzeczność.

Niezależnie od tego, końcowa część wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania odwołuje się do - niedopuszczalnych na etapie postępowania kasacyjnego - zarzutów nieprawidłowej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.). Biorąc pod uwagę, że kwestie te leżą z zasady poza zakresem rozpoznania Sądu Najwyższego, tym bardziej nie mogą one stanowić podstawy oczywistej zasadności skargi, na którą skarżący powołuje się w końcowej części swojego wyводу.

To wszystko sprawia, że nie można uznać wniosku za taki, który spełnił ustawowe przesłanki wskazane w art. 398⁴ k.p.c. i dlatego na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. należało orzec jak w postanowieniu.